

Saintgermainský krátkosrstý ohař (Braque Saint Germain)

Saintgermainský krátkosrstý ohař má ve svém původu krev francouzských krátkosrstých ohařů a pointra, plnokrevníka mezi ohaři. I když Saint Germain nemá stejně daleké a razantní hledání, jako král planin, pointer, je přesto nejušlechtilejší mezi francouzskými ohaři. Jeho hledání je dostatečně prostorné a rychlé, ovšem v dimenzích kontinentálního ohaře, pohybuje se pružným cvalem. Má všechny vlastnosti typického stavěcího psa, je elegantní, stylový a má velmi jemný nos. Jeho pózy při vystavování, často velmi půvabné, z něj dělají aristokrata. Je to pes učenlivý, inteligentní a silně závislý na svém pánovi, což jsou předpoklady pro snadnou cvičitelnost.

Je ho původ je na rozdíl od většiny ostatních plemen velmi dobře popsán panem de la Rue, který byl svědkem samotných počátků chovu tohoto plemene. Na jeho vzniku se podílela bílooranžová pointerka „Miss“, která byla dovezena do Francie za vlády Karla X. Ta byla kryta francouzským krátkosrstým ohařem z pařížského regionu. I když sama Miss měla tmavě pigmentovaný nos a sliznice, dnešní Saintgermainský ohař musí mít nos i sliznice tmavě růžové. Upevnění tohoto znaku bylo dosaženo příbuzenskou plemenitbou s bílooranžovými ohaři, kteří byli chováni na královském dvoře a které nám na svých obrazech zachytili malíři Desportes a Oudry. První psi tohoto nového typu byli chováni revírníky v Compiègne a pak se dostali i do Saint Germain, podle kterého dostali svoje jméno. Původní saintgermainský ohař byl velký a těžký pes, s kohoutkovou výškou mezi 65 – 72 cm, jak uvádí Feuillot v časopise „Aclimatation“ z roku 1878. Ale již v roce 1885 ve výstavním katalogu byli tito psi popisováni s výškami 55-60 cm pro feny a okolo 60 cm pro psy. První jedinci tohoto plemene byli zapisováni do francouzské plemenné knihy v letech 1880-1885. V této době, až do I. světové války, bylo toto plemeno velmi populární. Ale během válečných událostí byl stav těchto ohařů, ale vlastně čistokrevných psů všeobecně, velmi zdecimován a saingermainští ohaři již nikdy nezískali stejnou oblibu, jakou měli před válkou.

Vzhledově je tento ohař velmi ušlechtilý, jemný a líbivý, s nádherným svalstvem, které připomíná atleta. Jeho pohyb v poli je pomalejší, než u pointra a prut ani při vystavování nesmí být držěn nad úroveň beder. Jeho zbarvení má matně bílý základ, na němž se výrazně odrážejí jasné oranžové plotny. Stříkání v bílé je nežádoucí. Se zbarvením srsti ladí jantarový odstín jeho očí s milým a důvěřivým pohledem.

Nesnází žádnou hrubost. Je také žádoucí, aby byl chován spíše v bytě, než v psinci, neboť pro svůj plnohodnotný rozvoj potřebuje mnoho kontaktu s lidmi. Jako většina francouzských ohařů i on má mnoho vrozených schopností, které stačí rozvíjet během lovu. Proto je velmi zážející, že jeho popularita je ve Francii nízká a jeho rozšíření mizivé.

